

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Chernor BAH**, státní příslušnost Sierra Leone, na území ČR bytem Praha 5, Štefánikova 249/28, zastoupen: Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13.12.2010, č.j. CPR-14514-1/ČJ-2010-9CPR-C236,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 13.12.2010 č.j. CPR-14514-1/ČJ-2010-9CPR-C236, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.922,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Marka Čechovského, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky – Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, Oddělení povolování pobytu, ze dne 11.10.2010 č.j. CPPH-061200/CI-2010-60, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Soud se proto zabýval otázkou pasivní věcné legitimace žalovaného. Žaloba byla podána proti Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadlo do dne 31.12.2010 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č.

427/2010Sb., kterým byl novelizován zákon č. 326/1999Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), na Ministerstvo vnitra (§ 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců ve znění platném od 01.01.2011) konkrétně dle ustanovení § 170a a 170b na organizační součást ministerstva - Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. V průběhu řízení tedy přešla kompetence na Ministerstvo vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, proto s ní soud jednal jako se žalovaným.

Žalobce v podané žalobě namítal, že byl prokazatelně veden v evidenci nežádoucích osob neoprávněně, na což byl správní orgán prvního stupně i žalovaný opakovaně upozorňován. K tomu poukázal na průběh řízení o zrušení platnosti správního vyhoštění žalobce a právní názor Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), kterým byl Městský soud v Praze vázán ve věci sp.zn. 11 Ca 156/2008 a jež vedl zdejší soud ke zrušení zamítavého rozhodnutí o žalobcově žádosti o zrušení platnosti správního vyhoštění žalovaným. Podle žalobce jeho správní vyhoštění jednoznačně uplynulo a žalobce nemůže být evidován v evidenci nežádoucích osob, respektive je v evidenci veden nezákonně. Správní orgán je povinen v rámci řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu zkoumat, zda je cizinec veden v evidenci nežádoucích osob oprávněně. Správní orgán měl tedy řízení buď přerušit, jak mu žalobce opakovaně navrhoval, nebo sám zkoumat a následně rozhodnout, zda je cizinec veden v evidenci nežádoucích osob oprávněně. V žádném případě však nemohl postupovat tak, že akceptoval bez dalšího zjevnou nezákonnost spočívající v neoprávněném zařazení žalobce v evidenci nežádoucích osob a žádost o přechodný pobyt s odkazem na § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu vedení žalobce v evidenci nežádoucích osob zamítnout. K tomu poukázal na rozhodnutí NSS ve věci sp.zn. 8 As 59/2009 a rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp.zn. 11 Ca 156/2008, který ve svém rozsudku ze dne 30.06.2010 nezákonné rozhodnutí o žádosti žalobce o zrušení platnosti správního vyhoštění zrušil. Dále poukázal na rozhodovací praxi správních orgánů a znění ustanovení § 154 odst. 3 a § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, z čehož dovodil, že pokud uplynula doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je třeba takovou osobu z evidence nežádoucích osob neprodleně vyřadit, neboť jeho další vedení v této evidenci nemá žádnou zákonnou oporu. Dále upozornil na ustanovení § 64 odst. 1,2 zákona č. 500/2004Sb., správní řád (dále jen správní řád) a rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp.zn. 11Ca 365/2008 s tím, že žalobce o přerušení správního řízení žádal opakovaně.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání, na které se žalovaný omluvil a souhlasil, aby věc byla projednána a rozhodnuta bez jeho přítomnosti, soud jednal v jeho nepřítomnosti. Zástupce žalobce setrval na svém stanovisku a zdůraznil, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 154 odst. 3, respektive § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a neposoudil, zda je žalobce evidován jako nežádoucí osoba oprávněně. Pokud žalovaný, respektive správní orgán I. Stupně, takto nepostupovali, měli řízení přerušit pro vyřešení předběžné otázky, neboť zde probíhalo řízení o zrušení platnosti správního vyhoštění s vlastním názorem NSS, který spočíval v tom, že doba platnosti správního vyhoštění již uplynula. Konstatoval, že žalobce má v době jednání o žalobě před soudem udělen přechodný pobyt z důvodu sloučení rodiny s občankou ČR neboť

podal novou žádost poté, co bylo státním orgánem deklarováno, že již v evidenci nežádoucích osob není, tj. od roku 2009.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 87e odst. 1, písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Policie žádost dále zamítne, jestliže žadatel je zařazen do informačního systému smluvních států.

Podle ustanovení § 87d odst. 1 písm. d) téhož zákona policie žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154).

Podle ustanovení § 154 odst. 3 téhož zákona policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě a) pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění z území, nebo b) pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle ustanovení § 155 odst. 2 téhož zákona policie cizince z evidence nežádoucích osob vyřadí, jestliže bylo pravomocné rozhodnutí soudu nebo správního orgánu (§ 154 odst. 3) vykonáno, po prominutí trestu vyhoštění nebo jeho amnestování prezidentem republiky nebo po zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění soudem nebo správním orgánem. Cizince zařazeného do evidence nežádoucích osob z důvodu uvedeného v § 154 odst. 4 písm. a) policie z evidence nežádoucích osob vyřadí po dodatečné úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním policii nebo ministerstvu, nejpozději však po 6 letech od ukončení zajištění nebo uplynutí doby stanovené k vycestování. Cizince zařazeného do evidence nežádoucích osob z důvodu uvedeného v § 154 odst. 4 písm. b) nebo c) policie z evidence nežádoucích osob vyřadí po dodatečné úhradě přepravních nákladů ministerstvu, nejpozději však po 6 letech od jeho zařazení do evidence nežádoucích osob.

Podle ustanovení § 3 správního řádu v rozhodném znění nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 8 téhož zákona správní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Na to, že současně probíhá více takových postupů u různých správních orgánů nebo u jiných orgánů veřejné moci, je dotčená osoba povinna správní orgány bezodkladně upozornit. (2) Správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy.

Podstatou sporu je posouzení, zda měl žalovaný řízení přerušit z důvodu řízení o předběžné otázce nebo sám zkoumat, zda je žalobce veden v evidenci nežádoucích osob oprávněně a následně rozhodnout.

K tomu z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalobce dne 19.07.2010 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení rodiny s občanem ČR.

Prvoinstančním správním rozhodnutím byla jeho žádost zamítnuta podle § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť byl evidován v evidenci nežádoucích osob.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadený rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalovaný poukázal na ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 1 a § 51 odst. 3 správního řádu s tím, že pokud je v souladu s požadavky § 3 správního řádu zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Řízení na základě něhož byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob podle § 154 zákona o pobytu cizinců je zcela odlišné oproti řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu podané podle § 87b odst. 1 téhož zákona. Žalovaný poukázal na ustanovení § 154 odst. 3 písm. a), odst. 6 zákona o pobytu cizinců a konstatoval, že žalobce byl označen za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Z informačních systémů provozovaných Policií ČR vyplynulo, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob a že byl současně zařazen do Informačního systému smluvních států Českou republikou a dále též Španělským královstvím a Spolkovou republikou Německo. Správní orgán I. stupně nemohl řízení o žádosti o přechodný pobyt (dále jen řízení o žádosti) přerušit podle § 64 odst. 2 správního řádu, neboť o to účastníci řízení nepožádali. Dále měl žalovaný za to, že řízení o zrušení platnosti správního vyhoštění, respektive vyřazení účastníka řízení z evidence nežádoucích osob, není ve smyslu § 57 správního řádu předběžnou otázkou. Žalobci bylo uděleno správní vyhoštění dne 12.05.2006, neboť se na území ČR zdržoval neoprávněně. Doba, po kterou mu nebyl umožněn vstup na území ČR, byla stanovena na 3 roky. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.05.2006. Dne 17.05.2006 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále též azyl), řízení bylo zastaveno a pravomocně ukončeno dne 11.06.2008. Z tohoto důvodu byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob po pravomocném rozhodnutí o nevyhovění žádosti o udělení azylu. K tomu žalovaný uvedl, že doba, po kterou žalobce nemůže vstoupit na území ČR v důsledku jemu uloženého správního vyhoštění a kdy je žadatelem o azyl, neběží. Dále žalovaný konstatoval, že se žalobce dne 21.09.2007 oženil, a to i přesto, že věděl, že mu bylo uděleno správní vyhoštění tj. uzavřel manželství v době, kdy si byl plně vědom, že v případě realizace tohoto rozhodnutí nebude nejméně po dobu jeho platnosti jeho rodinný život na území ČR možný. Musel rovněž předpokládat, že vytvořením nových rodinných vazeb dojde k jejich následovnému narušení způsobenému očekávaným vyhoštěním. Správní vyhoštění nemá sankční povahu, ale je toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Správní orgán I. stupně nezasáhl nepřiměřeně do rodinného a soukromého života žalobce, neboť si shora popsanych skutečností byl žalobce vědom. Prvoinstanční správní orgán postupoval v souladu s § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kdy žádost o přechodný pobyt žalobce zamítl, neboť bylo prokázáno, že žalobce je stále evidován v evidenci nežádoucích osob ve smyslu § 154 téhož zákona, což je oprávněný důvod pro zamítnutí jeho žádosti. Dále žalovaný poukázal na Listinu základních práv a svobod, posoudil přiměřenost dopadu do rodinného soukromého života cizince a přisvědčil skutkovým zjištěním i právním závěrům, které správní orgán I. stupně o žádosti žalobce učinil.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25.11.2008 č.j. 11 Ca 156/2008-39 byla žaloba žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17.03.2008 č.j. MV-19716-2/OAM-2008 (dále též rozhodnutí o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění), zamítnuta, neboť nedošlo k uplynutí poloviny doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na

území. Rozsudkem NSS ze dne 15.12.2009 č.j. 8 As 59/2009-95 byl citovaný rozsudek zdejšího soudu zrušen s tím, že Městský soud v Praze vyšel z nesprávného závěru, že se běh doby, po kterou nelze umožnit vstup na území staví po dobu řízení o udělení azylu. Rozsudkem ze dne 30.06.2010 č.j. 11 Ca 156/2008-129 zdejší soud, vázán právním názorem NSS, rozhodnutí žalovaného ve věci zrušení platnosti správního vyhoštění žalobce zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány obou stupňů řádně neodůvodnily, na základě jaké konkrétní právní úpravy dospěly k závěru, že doba po kterou cizinci nebyl umožněn vstup na území je vázána na platnost rozhodnutí o správním vyhoštění. O kasační stížnosti žalovaného proti tomuto rozsudku rozhodl NSS rozsudkem ze dne 03.01.2011 č.j. 8 As 69/2010-163 tak, že kasační stížnost zamítl. V odůvodnění konstatoval, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo dne 12.05.2006 a doba po kterou žalobci nebyl umožněn vstup na území byla stanovena na tři roky od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění s možností přerušení na dobu, po kterou nelze toto rozhodnutí vykonat podle § 119 odst. 5, 6 a § 179 zákona o pobytu cizinců a § 32 odst. 5 zákona o azylu. NSS nepřisvědčil žalovanému, že by naplnění podmínky uplynutí poloviny, nebo alespoň tří let z doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, bylo zákonem o pobytu cizinců jednoznačně vázáno na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, respektive, že by doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění, byla přerušena po dobu, po kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat. Takový výklad § 122 odst. 6 ve spojení s § 118 odst. 1 a § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců by neměl přes svůj zásadně negativní dopad do právní sféry cizince výslovnou oporu v citovaných ustanoveních. Především by však bez dalšího neodůvodněně postihl cizince, kteří využijí svého práva požádat na území ČR o azyl a se zřetelem k platné právní úpravě tak disponují právním titulem opravňujícím je k legálnímu pobytu na území ČR. Znevýhodnění cizinců, kteří pro podání žádosti o azyl a další průběh tohoto řízení ČR neopustí, oproti cizincům, kteří z ČR vycestují, není opodstatněné. Tento výklad by fakticky vedl k diskriminaci osob, které určitou část doby, případně celou dobu, stráví z titulu žadatele o azyl legálně na území ČR nikoliv v zahraničí.

Pro nyní projednávanou věc je z uvedeného zřejmé, že správní orgány obou stupňů v době rozhodování o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu věděly, že existují pochybnosti o důvodnosti, respektive zákonnosti, trvání evidence žalobce v informačním systému cizinců podle § 154 odst. 3 písm. b) ve spojení s § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť správní řád jim v ustanovení § 3 a § 8 ukládá, aby zjistily skutkový stav o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro soulad jejich úkonu a s požadavky stanovenými v § 2 citovaného zákona a přitom dbaly vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby a vzájemně spolupracovaly v zájmu dobré správy. Správní orgány tak měly zkoumat, zda nejsou splněny předpoklady pro postup podle § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť byly povinny posoudit, zda žalobce je v řízení o žádosti o udělení přechodného pobytu stále nežádoucí osobou či nikoliv. Při tomto posouzení totiž nemohly vycházet pouze ze zjištění, že žalobce je v evidenci nežádoucích osob evidován. Je tomu tak proto, že z § 154 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizince za nežádoucí osobu označí policie, takto označený cizinec je posléze evidován v evidenci nežádoucích osob. Označení cizince za nežádoucí osobu je úkonem, který je podkladem pro zařazení cizince do evidence. V rámci posuzování otázky, zda označení cizince jako nežádoucí osoby přichází v úvahu, je nutno posoudit přiměřenost tohoto „rozhodnutí“, a to z pohledu dopadu do soukromého a rodinného života cizince. S přihlédnutím k této nutné úvaze má soud za to, že v rámci řízení o žádosti o udělení přechodného pobytu, musí být v rozhodnutí o této žádosti obsažena úvaha o tom, zda byl cizinec označen za nežádoucí osobu důvodně, když samotné označení cizince za nežádoucí

osobu nepodléhá samostatnému soudního přezkumu, protože nejde o rozhodnutí o právech a povinnostech fyzické osoby (obdobně rozsudek NSS ze dne 16.04.2008 č.j. 1 As 14/2008-63).

Lze tak uzavřít, že správní orgány neměly řízení přerušovat pro řízení o předběžné otázce, jak žalobce tvrdil, ale v řízení o povolení přechodného pobytu žalobci měly posoudit, zda je žalobce veden v evidenci nežádoucích osob oprávněně či nikoli, a až na základě tohoto posouzení pak o žádosti rozhodnout.

Soud proto žalobě plně přisvědčil a žalobou napadené rozhodnutí postupem podle ustanovení § 78 odst. 1,4 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení bude správní orgán právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.,).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s.,. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31.12.2012, a § 11 odst. 1 písm. a) , d)), jedenkrát úkon právní služby po 3.100,- Kč (účast u ústního jednání dne 08.10.2014 dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu ve znění účinném od 01.01.2013), dále třikrát režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v rozhodném znění), a DPH ve výši 1.722,- Kč tj. celkem 11.922,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8.října 2014

JUDr.Ivanka Havlíková
předsedkyně senátu